

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/50/2025
Identifikačné číslo spisu:	5419010016
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5419010016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňa a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Mgr. F. Q. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 16. marca 2022, sp. zn. 2To/47/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného Mgr. F. Q. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Dolný Kubín (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 19. mája 2020, sp. zn. 2T/1/2019, uznal obvineného Mgr. F. Q. za vinného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 30.03.2018 v čase o 01:09 hod. v obci X., časť F. E., viedol po miestnej komunikácii vedúcej popri hoteli Q. smerom k chate Z. inšpektorátu práce osobné motorové vozidlo zn. Suzuki Grand Vitara hnedej metalízy, ev. č. L. Y., kde bol hliadkou Obvodného oddelenia PZ Dolný Kubín zastavený a kontrolovaný, pričom v čase o 01:10 hod. dňa 30.03.2018 sa na ich výzvu odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu vykonávanej elektronickým meračom Alco Quant 6020 plus, výrobného čísla T a taktiež sa odmietol podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou.

Za to súd I. stupňa obvinenému uložil podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 3, § 36 písm. j) a § 56 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 2 000 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona obvinenému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov. Súčasne obvinenému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 18 mesiacov.

Na základe odvolania obvineného Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením zo 16.

marca 2022, sp. zn. 2To/47/2020 (ďalej tiež „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného (t. j. ako nedôvodné) zamietol.

* * *

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajkyne dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v rámci ktorého v podstatnom namietal, že odvolací súd sa na jednej strane plne stotožnil s rozhodnutím súdu I. stupňa a jeho písomným odôvodnením, pričom na verejnom zasadnutí nedoplnil dokazovanie a nevykonal dokazovanie v takom smere, aby mohlo dôjsť k iným, novým skutkovým zisteniam. Napriek tomu, na druhej strane, v závere svojho písomne vypracovaného rozhodnutia odvolací súd konštatuje, v rozpore s konštatovaním súdu I. stupňa, na ktoré sa v celom rozsahu odvoláva, že jediný svedok, ktorý by mohol potvrdiť jeho obhajobu sa na mieste samom v čase skutku nenachádzal.

Uplatnený dovolací dôvod bol naplnený aj postupom odvolacieho súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na doplnenie dokazovania. Odvolací súd na verejnom zasadnutí podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku všetky jeho návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, pričom tento postup odôvodnil tým, že ide o dôkazy nepodstatné pre rozhodnutie. V rámci písomného odôvodnenia rozhodnutia už rozdielne popísal dôvody svojho postupu, pričom odmietnutie časti navrhovaných dôkazov odôvodnil tým, že svedok Ing. B. na mieste samom nebol, a teda doplnenie dokazovania v tomto smere bolo nadbytočné. Odvolací súd teda odmietol v priebehu verejného zasadnutia vykonať doplňujúce dôkazy obhajoby z dôvodu, ktorý mu mal byť známy až po záverečnej porade senátu, kedy senát dospel k novému záveru, že svedok, ktorého sa navrhované dôkazy bezprostredne týkali, na mieste samom nebol.

Navrhol preto, aby dovolací súd podľa § 386 Trestného poriadku rozhodol, že rozsudkom odvolacieho súdu, a konaním ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech, napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ďalšie naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad, zrušil a odvolaciemu súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

* * *

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného vyjadril nestotožnenia sa s dôvodmi v ňom obsiahnutým uvádzajúc, že odvolací súd síce nevyhovel návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania, avšak týmto návrhom sa zaoberal a riadne sa s ním vysporiadal. Otázka, či je možné odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania považovať za porušenie práva na obhajobu, dokonca zásadným spôsobom, bola už judikatúrou slovenských súdov pomerne jednoznačne vyriešená v tom zmysle, že právo na obhajobu neznamena povinnosť súdu vyhovieť dôkazným návrhom obvineného, a že odmietnutie doplnenia dokazovania, pokiaľ súd toto odmietnutie riadne odôvodní, nemôže zakladať porušenie práva na obhajobu, a teda ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2TdoV/3/2019.

Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2

Trestného poriadku), a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd posudzujúc dovolanie obvineného v uvedených intenciách konštatuje, že obvinený v ňom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý je naplnený, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právu obvineného na obhajobu v trestnom konaní zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu (podľa jednotlivých štádií trestného konania) vytvoriť obvinenému podmienky pre uplatnenie jeho procesných práv a povinnosť zákonným spôsobom reagovať na ich uplatnenie. Ide o povinnosť vytvorenia obvinenému procesného rámca v zmysle reálnej možnosti na realizáciu jeho procesných práv, pričom spôsob a rozsah ich realizácie už je vecou procesnej aktivity samého obvineného.

Trestný poriadok pritom obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Námietky obvineného ním subsumované pod uvedený dovolací dôvod [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] možno diferencovať v dvoch rovinách. V prvej rovine nenamietal, že odvolací súd bez vykonania relevantného dokazovania na verejnom zasadnutí zasiahol do skutkových okolností vo fáze pred záverečnou poradou senátu odvolacieho súdu, a v druhej rovine napadol postup odvolacieho súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na doplnenie dokazovania, keď dôvody odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania odvolací súd rozdielne popísal pri ústnom zdôvodnení na verejnom zasadnutí oproti písomnému odôvodneniu svojho rozhodnutia.

Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento žiadnym spôsobom neupravoval skutkovú vetu rozsudku súdu I. stupňa, keď do výroku o vine ani iných výrokov prvostupňového rozsudku nezasiahol. Skutková veta obsiahnutá vo výroku o vine prvostupňového rozsudku v popise ustálených skutkových okolností aj zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu, pre ktorý bol obvinený odsúdený, keď v tejto súvislosti okolnosť prítomnosti alebo neprítomnosti svedka Ing. B. B. jednak ani nie je skutkovo ustálenou okolnosťou a zjavne ani nie je podstatnou okolnosťou, ktorá by mohla mať relevanciu v otázke správnosti právnej kvalifikácie ustáleného skutku.

Je tak zrejmé, že záver odvolacieho súdu o neprítomnosti svedka Ing. B. na mieste činu nijako nezasiahol do skutkových okolností uvedených v skutkovej vete rozsudku súdu I. stupňa. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 55 - 56) zrozumiteľným spôsobom vysvetlil z akých dôvodov, na rozdiel od súdu I. stupňa, nepovažoval prítomnosť svedka Ing. B. na mieste činu v rozhodnom období za preukázanú. V tomto smere teda zo strany odvolacieho súdu išlo zjavne iba o korekciu/spresnenie hodnotiacich záverov k vykonanému dokazovaniu oproti záverom súdu I. stupňa v otázke vzťahu označeného svedka k žalovanému skutku, a tým aj možnosti jeho vnímania a reprodukcie z pohľadu relevantných skutkových okolností. Tento záver odvolacieho súdu však zjavne nemal vo výsledku žiadny význam pre jeho konečný záver o správnosti napadnutého rozsudku vo všetkých jeho preskúmaných výrokoch. Dovolací súd nezisťuje ani vnútornú rozpornosť odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktorú dovolateľ nachádza v tom, že na jednej strane (najskôr) tvrdí, že sa v plnej miere stotožňuje s prvostupňovým rozsudkom, na ktorý odkazuje ako na správny, avšak súčasne (následne) inak hodnotí dôkazný stav k otázke prítomnosti svedka Ing. B. B. pri komunikácii obvineného s príslušníkmi polície. Ako už bolo uvedené, v tejto časti odôvodnenie odvolacieho súdu možno vnímať ako formu argumentačnej korekcie jedného zo záverov súdu I. stupňa, ktorý však na výsledok odvolacieho konania nemal žiadny materiálny dosah - v podstatnom totiž odvolací súd, rovnako ako súd I. stupňa, výpoveď označeného svedka hodnotil ako nepodporujúcu obranu obvineného (resp. nespochybňujúcu výpoveď príslušníkov polície), ktorú obvinený opieral aj o výpoveď označeného svedka.

Čo sa týka druhej roviny námietok obvineného, týkajúcich sa odmietnutia (resp. dôvodov odmietnutia) návrhu obvineného na doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí odvolacím súdom, dovolací súd zdôrazňuje vlastnú doterajšiu rozhodovaciu činnosť v uvedenej otázke, osobitne, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je dokonca ani potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu I. stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní), keď z hľadiska zachovania práv obhajoby je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).

V posudzovanom prípade pritom odvolací súd (aj) formálne procesným uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku návrh obvineného na doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní zo 16. marca 2022 odmietol (str. 3 zápisnice - č. I. 931 súdneho spisu), čím postupoval v rámci autonómneho oprávnenia procesného posúdenia dôvodnosti doplnenia dokazovania, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 56 - 57) sa s návrhom na doplnenie dokazovania obvineného (aj prokurátora) zákonu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadal (dôvod odmietnutia dôkazov vysvetlil).

K obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí tiež treba zdôrazniť, že pokiaľ sa obvinený odvoláva na ústny spôsob zdôvodnenia odmietnutia jeho dôkazného návrhu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, keď tvrdí, že odvolací súd odmietol jeho návrh z toho dôvodu, že „ide o dôkazy nepodstatné pre rozhodnutie“, keďže z obsahu zápisnice o tomto verejnom zasadnutí (zo 16. marca 2022, č. I. 929 - 933) zdôvodnenie odmietnutia tohto návrhu súdom nevyplýva, ani pravdivosť tohto tvrdenia obvineného v konfrontácii s obsahom zápisnice z verejného zasadnutia nemožno verifikovať.

Ak aj odvolací súd takýmto spôsobom ústne zdôvodnil odmietnutie tohto dôkazného návrhu obvineného (hoci bez protokolácie v zápisnici), tento záver korešponduje s odôvodnením napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (str. 56 - 57), v ktorom (okrem iného) uvádza, že „sa jedná o dôkazy, ktoré dokumentujú skutočnosti nepodstatné pre rozhodnutie, bez priameho súvisu so žalovaným skutkom ... tieto dôkazy sú bez priameho vzťahu k spáchanému skutku ako takému. Dôkazy dokumentujú zlé vzťahy obžalovaného s jeho nadriadenými. Prostredníctvom týchto dôkazov, ako aj ďalších dôkazov týkajúcich sa nezákonných lustrácií jeho osoby, resp. osoby jeho družky, sa obžalovaný snažil poukázať na vykonštruovanie tohto skutku na jeho osobu. Hodnotiac tieto dôkazy (a to aj vrátane ďalších dôkazov týkajúcich sa nezákonných lustrácií obžalovaného) nielen izolovane, ale aj v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov, tieto dôkazy nie sú spôsobilé vzbudiť akékoľvek vážnejšie pochybnosti o spáchaní skutku obžalovaným, pričom tu existuje dostatočná suma ďalších vo veci vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd, ako aj vyššie krajský súd a z ktorých vyplýva bezpečný záver o spáchaní skutku obžalovaným ...“ . V ďalšom sa odvolací súd zaoberal ďalšou skupinou dôkazov, ktoré obvinený navrhoval.

K spôsobu hodnotenia výpovede svedka B. sa zase odvolací súd vyjadril na str. 55 - 56 napadnutého uznesenia, k čomu hodnotiace úvahy možno hodnotiť ako dostatočne konkrétne (nielen formálne, resp. paušálne).

Vo vzťahu k dôkazom, ktoré obvinený navrhoval vykonať a vykonané neboli, dostal v odôvodnení oboch rozhodnutí primeranú odpoveď, prečo ním navrhnuté dôkazy boli nadbytočné, t. j. prečo ich odvolací súd odmietol vykonať. Z oboch rozhodnutí (v rámci dvojínštančného postupu rozhodnutí je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti považovali súdy za preukázané a ktoré dôkazy vytvorili priestor pre vyslovenie viny obvineného. V tejto súvislosti však najvyšší súd zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania nie je oprávnený preskúmať skutkový stav, či hodnotiť jednotlivé dôkazy. Hoci v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno uplatniť aj námietku proti kvalite odôvodnenia súdneho rozhodnutia (ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie, resp. spravodlivý proces), rozsah prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu však nemožno stotožňovať s povinnosťou prieskumu správnosti hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov, čomu bráni veta za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorej správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nie je oprávnený skúmať a meniť. Tento limit pritom nemožno úspešne v rámci dovolacích námietok obchádzať s poukazom na nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Len iná predstava strany o spôsobe hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní nemôže zakladať záver o arbitrárnosti súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (aj odôvodnenie rozsudku súdu I. stupňa, ktorý s rozhodnutím odvolacieho súdu tvorí jeden celok) je pritom z pohľadu objemu a kvality argumentácie dostatočné a primerané, s dôrazom na vysporiadanie sa s podstatnými otázkami konania.

Na podklade tejto argumentácie dovolací súd konštatuje, že chybami dovolateľom vytýkanými nebol naplnený ním uplatnený dovolací dôvod, ani iný dovolací dôvod uplatniteľný obvineným, pod ktorý by ním vytýkané chyby pri správnej subsumpcii mohli byť podradené, a preto z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, dovolanie obvineného uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.